

Grundlæggende kristendom - 15: Kirken

Af Louis Nielsen

Kirken er Guds folk

Kirken er et udvalgt folk, et helligt folk, et kongeligt folk, Guds ejendom blandt alle folkeslag, et privilegeret folk, men også et folk med et kald, en opgave og et ansvar (2 Mos 19:3-8; se også 1 Pet 2:5-6;9-10; Åb 5:9-10). Alt dette gjaldt oprindeligt - og gælder stadig - Israel, men er nu ved Guds nåde i Jesus Kristus rakt ud til alle folkeslag (Ap G 15:14). I Kristus er vi "medborgere med de hellige og hører til i Guds husstand"(Ef 2:11-3:21).

Bibelens beskrivelse af kirken

Bibelen er rig i sit billedsprog: Kirken er Kristi legeme, Kristi brud, Guds ager, Guds bygning, Guds familie, hushold, olietræ og vintræ, Det Nye Jerusalem. Alle disse billeder og metaforer er rige på henvisninger og associationer til Israel i Det Gamle Testamente. De fleste af dem er også kristologisk og frelseshistorisk centrerede og funderede.

Kirkens grundvold

Kirken er den levende Guds kirke, sandhedens søjle og grundvold (1 Tim 3:14-15) Den bygger på bekendelsen til Jesus Kristus som Guds Søn og på apostlenes og profeternes grundvold (Matt 16:15-20; Ef 2:20). Herren Jesus udøver uindskrænket myndighed over sin kirke (Åb 1:12-16).

Kirken og Helligånden

Kirken er en "Guds bolig i Ånden (Ef 2:20), og alle, som hører Kristus til, er "døbt med én ånd til at være ét legeme" (1 Kor 12:12-13). Kirken har fået Guds Ånd ("nådegaver") til at kunne virke mægtige gerninger for Gud, vidne om evangeliet, opbygge og lede Guds folk, og administrere kirkens anliggender efter Guds vilje og til Guds ære. Se Kol 1:9-11.

Kirken er universel og lokal

Kirken er universel og rummer hele Guds folk fra alle tidsaldre og nationer, (Heb 11:8-11; 12:18-29; Åb 7:9). Kirken er også lokalt afgrænset til sted, tid, et bestemt sprog og en bestemt kultur. Den er sat til at tjene og ære Gud, afspejle hans gode vilje og hensigter, ophøje og tilbede hans navn, styrke og opbygge den enkelte, bringe "fredens evangelium til alle", være "rig på gode gerninger", være et "bedehus for alle folk", og til at bede for alle.

Kirken består af dem, der af hjertet tror på Jesus som Herre og Messias

Men kirken modtager i god tro alle, som fører denne bekendelse. Kun Herren ved, hvem der virkelig er hans.

Spørgsmål til videre overvejelse og diskussion

Alle kan kalde sig "kirke". Men hvad er det, som skaber kirken, og gør den til kirke?

Kan en kirke ophøre med at være kirke? Hvem afgør det? Læs de syv menighedsbreve Åb 2 & 3 og notér de ting, som kan få Herren til at flytte "lysestagen" eller spy en menighed ud af sin mund.

Kan man være kristen uden at behøve kirken eller være en del af kirken? Hvad mener du om den moderne trend, hvor man vælger kirken fra?

Kirken tror ikke på hvad som helst. Er der et bestemt trosindhold, vi må holde fast ved og føle os forpligtet overfor, hvis vi kalder os kirke og ønsker at være kirke? Hvilket?

Kan man være kirke uden sakramenterne: dåben og nadveren?

Det Nye Testaments kirkesyn er det almindelige præstedømme. Hvordan fungerer det i praksis? Udelukker det en professionel tjeneste (et embede)? Hvilke farer opstår, hvis vi lader vort "lægmandssyn" (det almindelige præstedømme) erstatte af et embedssyn? Hvilke moderne tendenser i kirken kan medvirke til, at vi mere og mere drives i retning af et professionaliseret menighedsliv?

Er der hos os en fare for, at vi mere og mere kommer til at forstå, definere og indrette kirken som en sociologisk størrelse styret af sociologiske love og af marketing værdier end af, at kirken er Guds kirke, at den er kaldet og sat i verden med en opgave, og at meningen med dens eksistens er at åbne for Guds rige og give mennesker en oplevelse, forudelse og længsel efter det himmelske og den kommende verden? Har kirken ikke alt for ofte tabt sin eskatologiske orientering og sin bevidsthed om at være en pilgrimskirke?